

kaldte Viljeserklæring kun er ugyldig, naar Medkontrahenten er i ond Tro, er allerede gældende dansk og norsk Ret. Dette Standpunkt, der var Romerrettens, er det almindelige i Lovgivningerne, saaledes i Frankrig, code civil Art. 1116, i Østerrig, den borgerlige Lovbog § 875, i Tyskland, den borgerlige Lovbog § 123, og i Schweiz, Forbundsloven om Obligationsretten Art. 28. Ogsaa engelsk Ret og Udkastet til almindelig borgerlig Lovbog for Ungarn § 991 staar paa samme Standpunkt med Undtagelse for Gaver og deslige. I svensk Ret ligestillede man derimod Tvang og Svig i den omtalte Henseende, saaledes at ogsaa de ved Svig fremkaldte Viljeserklæringer vare ugyldige uden Hensyn til Medkontrahentens gode Tro. Denne Særstilling fra svensk Side opgives nu ved Udkastets § 31, der er enslydende med det danske og det norske Udkast.

Er den Retshandel, om hvis Gyldighed der er Spørgsmaal, en Tredjemandsretshandel, altsaa f. Eks. naar A har formaaet B til med sig at indgaa en Aftale, som efter sit Indhold hjemler Ret for Tredjemand C, er det ifølge § 31, 1ste Stykke Løftemodtageren A's gode eller onde Tro, det maa komme an paa; C erhverver ingen Ret ved Retshandelen, selv om han er i god Tro, naar A ikke var det. Ganske det samme gælder med Hensyn til Tvang af den i Udkastets § 30 omhandlede Beskaffenhed.

Endnu erindres her om, se ovenfor Side 15, at Udkastets § 31 omfatter ikke alene Retshandler, som gaa ud paa at stifte Fordringsrettigheder, men f. Eks. ogsaa Overdragelsesretshandler. Det fra gammel Tid omtvistede Spørgsmaal, om den, som ved Svig er bevæget til en Ejendomsoverdragelse, fremdeles er Ejer eller kun har en Fordringsret paa Tingens Tilbagegivelse, er altsaa nu ved § 31 løst i førstnævnte Retning.

For nogen Reklamationsregel, der svarer til den i Udkastets § 29, 2det Stykke overfor voldsom Tvang, udøvet af Tredjemand, givne, bliver der ikke Plads ved Svigsbestemmelsen. Reklamationspligten efter § 29 paa-hviler kun den tvungne, naar den, til hvem Erklæringen er afgivet, var i god Tro;

men i det tilsyarende Forhold ved Svig, altsaa naar den, til hvem den besvegne har afgivet Erklæringen, var i god Tro, er Erklæringen jo bindende for Afgiveren.

Lige som man har anset det for overflødig i §§ 29 og 30 at udtale, at den tvungne kan kræve Erstatning for den ham ved Tvangen tilføjede Skade, har man fundet det unødvendigt i Udkastet at udtale, at den besvegne, hvad enten han bliver bunden ved Viljeserklæringen eller ej, efter almindelige Regler kan kræve Erstatning for den ham ved Svigen tilføjede Skade.

Kun naar Viljeserklæringen maa anses fremkaldt ved Svigen, er den ugyldig; har Svigen ikke været medbestemmende ved den paagældendes Beslutning, gør den ikke Viljeserklæringen ugyldig. Det maa naturligvis paahvile den, der har været Genstand for svigagtigt Forhold, at godtgøre, at saadant Forhold er udvist. Har han imidlertid gjort dette, stemmer det med de almindeligt anerkendte Regler for Bevisbyrdens Fordeling, at den, der har anvendt Svigen, maa oplyse, at Erklæringen dog ikke er fremkaldt ved den udviste Svig. Udkastet bestemmer derfor i § 31, 2det Stykke, at Erklæringen under de anførte Omstændigheder anses for at være fremkaldt ved den udviste Svig, medmindre det gøres antageligt, at denne ikke har indvirket paa Erklæringen. At en lignende Præsumptionsregel ikke er udtalt for Tvang, finder sin Forklaring i den Omstændighed, at det som Regel vil være langt lettere at paavise Kausalforbindelsen mellem Tvangen og den paagældende Viljeserklæring end mellem Svigen og Viljeserklæringen.

§ 32.

De i Udkastets § 32 givne Bestemmelser om Ugyldighed af Viljeserklæringer paa Grund af, at de ere opnaaede ved utilbørlig Udnyttelse, ere nye i dansk Ret. De eneste Bestemmelser af mere almindelig Betydning i denne Henseende i vor hidtil gældende Lovgivning ere Reglerne om Aager med Fastsættelse af en Maksimalrente for Kreditgivning. Ved Lov af 6te April 1855 § 1